

Tajný dokument odhaluje stranickou taktiku

Proč čeští sociální demokraté odmítají vrácení církevního majetku

Praha (DT) – List je důvěrný a je určený předsednictvu české sociální demokracie a úřadujícímu šéfu vlády Miloši Zemanovi jakož i členům právní a církevní komise strany. Autoři dokumentu jsou členy komise politických analýz české sociální demokracie. Text stanoviska a doporučení stranickým grémiím a vládě České republiky je brisantní: Sociální demokraté a jimi vedená menšinová vláda nesmí za žádných okolností souhlasit s vrácením majetku zabaveného římskokatolické církvi komunistickým režimem. „Půjdem-li cestou akceptování vlastnických nároků římskokatolické církve, připravíme sociální demokracii pro budoucnost problémy, kterých byla doposud ušetřena,“ pravi se v analýze komise.

Odmítnutí oprávněných požadavků Církve, aby jí byl vrácen majetek zabraný komunisty už v r. 1949 – jedná se nejen o budovy, ale i o půdu a lesy – komise zdůvodňuje absurdním tvrzením, že by v tomto případě tento majetek vlastně patřil Vatikánu a papeži

(sic!). Při zdůvodňování této teze se autoři dokumentu opírají o stanovisko znalce církevního práva profesora Antonína Hobzy, vyhotovené v roce 1919, v roce nejostřejších útoků českého státu včetně jeho prezidenta T. G. Masaryka na katolickou církev. Tehdy byla Církev v českých zemích označována za „nástroj Habsburků“.

V dokumentu je též napadán pražský arcibiskup kardinál Vlk a nepřímo i papež Jan Pavel II. Autoři listu tvrdí, že kardinál se vyjádřil nepříznivě o mínění většiny obyvatelstva, která údajně odmítá vrácení majetku. Jeho názory – tak se říká v analýze sociálně demokratické komise – „odpovídají názorům, které jsou přirozené pro vysokého představitele poslední absolutní monarchie v Evropě, ale právě proto jsou nepřijatelné pro každou demokratickou republiku“.

Kromě toho je katolická církev v zemi obviňována, že chce zaujmout privilegované postavení mezi církvemi České republiky.

Že se tajný dokument dostal na veřejnost právě v době, kdy

do Prahy dorazil nový apoštolský nuncius, arcibiskup Erwin Josef Ender, to je ministerskému předsedovi Miloši Zemanovi a vládě víc než nevhod: od dubna 2000 probíhají mezi Vatikánem a pražskou vládou jednání o česko-vatikánské smlouvě. Tato smlouva se na přání české vlády – stejně jako nedávno uzavřená smlouva Vatikánu se Slovenskou republikou – nemá zabývat otázkou majetku.

Proč sociálně demokratická menšinová vláda právě toto nechtěla, vysvítá z důvěrné stranické analýzy. V ní se poukazuje dokonce i na to, že pokud by vláda v této věci ustoupila, mohli by to kritizovat i komunisté. Vláda si přeje, aby na podzim po politických prázdninách smlouvu podepsal apoštolský nuncius Ender a pak aby byla předložena parlamentu České republiky ke schválení.

Mluví Česká biskupská konference Daniel Herman mezitím zdůraznil, že i když se smlouva nebude zabývat majetkovými otázkami Církve, má se vláda

smluvně zavázat, že bude otázku majetku řešit co nejdříve. V církevních kruzích se ovšem nepopírá, že řešení celé záležitosti nebude jednoduché. Vláda se může opřít o ankety mezi obyvatelstvem, přičemž – nepřihlížíme-li k Albánii – nikde v Evropě není podíl ateistů tak vysoký jako v České republice. A církevní historik Petr Fiala musel nedávno konstatovat, že katolická církev „dnes zdaleka nemá takové postavení a možnost prosazovat své požadavky takovým způsobem jako odbory nebo svazy lékařů či právníků“.

Teď však, když vešly ve známost rozbory sociálně demokratické komise, má Církev v ruce další trumfy, které snad přece jen přesvědčí ty, kdo v Praze vládnou, že její spravedlivé požadavky nelze obcházet. Populismem, překrucováním skutečnosti a práva – jak to předkládá analýza – nemůže v žádném případě dojít k žádoucí oboustranně prospěšné spolupráci.

*Rudolf Ströbinger,
Die Tagespost 11. 9. 2001*

Jsou katolíci příliš zbabělí?

Kdo mlčí, nechává převládat mínění jiných

Přinášíme zprávu o jednání v Kolíně nad Rýnem. V podstatě jde i u nás o tytéž velmi zajímavé problémy.

Že spolu manželé méně hovoří od té doby, co mají doma televizor, na to už přišlo hodně lidí. Allensbach to nedávno dokázal i vědecky. Že se v obrazech sdělovacích prostředků nezrcadlí skutečnosti života, to také většina z nás ví. Jak se však obyčejný člověk může úspěšně bránit proti „příšernému úspěchu podprůměrných“ ve sdělovacích prostředcích, to nám nedávno předvedl bonnský publicista Andreas Püttmann na mezinárodním kněžském setkání, uspořádaném kněžími

z Opus Dei v kolínském Mater-nushaus.

Nejdříve tedy: Veřejné mínění je utvářeno. Podle anglosaské představy o „opinion leader“ mají horliví křesťané co nabídnout: družnost, smysl pro rodinu, ochotu pomoci, radostnost a optimismus – to všechno obsahuje demografický profil křesťanů spojených s Církví. Tím by křesťané mohli vytvářet veřejné mínění i v sekularizované společnosti.

Ale proč to nedělají? Nebo proč průměrný křesťan nepůsobí

tímto dojmem na průměrného občana mimo Církev? Je snad ten křesťan zbabělý? (Tak drasticky to Püttmann neformuloval.)

Je ovšem třeba vlastním svědectvím víry prolomit spirálu mlčení, psychologický tlak skrývat vlastní postoj, domníváme-li se, že jsme v menšině. Protože jen třetina Němců má dojem, že se Církev snaží „přesvědčit lidi o víře“ – tolik Allensbachova anketa z konce devadesátých let. Kdo byl v posledních letech osloven vírou, církví, náboženstvím, ten měl ve třech čtvrtinách při-

padů před sebou jednoho ze svědků Jehovových.

Jak zahanbující pro instituci, jejíž dvoutisícileté dějiny „jsou neuvěřitelnými dějinami úspěchů účinné komunikace“, říká Püttmann společně s frankfurtskou podnikatelskou poradkyní Mechtildou Löhrovou. Je to koneckonců jedinečné, že se hrstka řemeslníků a rybářů z okupované země stala vynikajícími svědky a sloupy světového náboženství s nynějšími víc než dvěma miliardami věřících.

Co dělat? – Za nejdůležitější výzvu Püttmann považuje „překonání zbabělosti, lenosti, neochoty a neschopnosti křesťanů vyznávat svou víru“. Zkoumání účinnosti jednoznačně dokládá, jak důležitá je osobní komunikace: „Když chybí jednotlivci

jako svědkové víry, pak církevně publicistické hlásání běží plným plynem naprázdno.“ Přitom se nejedná jen o novináře, jimž by Církev měla věnovat větší pozornost, ale o zřízení křesťanského televizního kanálu.

Záleží na jednotlivci

Většina osob vystupujících ve sdělovacích prostředcích jsou občané dotazovaní při svých profesionálních či společenských aktivitách. Každý jednotlivec zprostředkuje obraz člověka, obyčejný chodec stejně jako prominentní současník. Papež Jan Pavel II. snad dosahuje mimořádné působivosti. Dává svědectví instituci, „která nevyřazuje starého a nemocného člověka a v níž jsou lidé, kteří mají poslání“.

Protože roste tlak na konformitu s míněním mimocírkevní

většiny, žádá Püttmann znovuobjevení kardinální ctnosti **statečnosti**. Sice to prý není poznávacím znamením německých funkcionářských elit, „ale bez statečných lidí dojde ke škodě obecného dobra a obraz člověka potemní“.

A jednotlivec může něco dělat. Redaktoři televize, novin i rozhlasu sami říkají, jak vážně berou dopisy diváků, čtenářů a posluchačů. Dopisy sdělovacím prostředkům psané věcně a pregnantně mají účinnost, kterou nelze okamžitě změřit.

Co je člověk bez Boha, to víme nejen ze současné debaty o genových manipulacích. Manfred Gerwing, profesor dogmatiky v Bochumu, směřuje pohled posluchačů na lidský obraz těch, kdo nevěří v Boha, a tím působí onu „trýznivou mezeru v argumentaci“, na kterou pou-

kázal šéfredaktor časopisu Zeit, Michael Naumann. Jean Paul Sartre po celý život bojoval za to, aby se „všechno změnilo, když není Boha“. Sartre napsal krátce po 2. světové válce ve svém díle o existencialismu: „Existencialista si naopak myslí: Už nemůže a priori existovat nic dobrého, protože už není žádné nekonečné a dokonalé vědomí, abychom tak mohli uvažovat. Nikde není psáno, že existuje dobro, že člověk má být poctivý, že nesmí lhát, protože se nacházíme v rovině, kde není nic než člověk. Dostojevský napsal: »Když neexistuje Bůh, je všechno dovoleno.« To je východní bod existencialismu. Ve skutečnosti je dovoleno všechno, když Bůh neexistuje... Existencialismus není nic jiného než snaha vyvodit všechny důsledky z koherentního ateistického po-

stojí.“ – Tolik a tak zřetelně řekl Sartre.

Když Sartre vyslovuje to, co ostatní ještě zamlčují, Gerwing vybízí ke znovuobjevení Sartrem popíraného pojmu „lidské přirozenosti“. Přitom nelze lidskou přirozenost osekávat na to, co je čistě biologické. Musíme se na ni dívat jako na stvořenou Bohem.

Protože v čem spočívá ona „trapná mezera v argumentaci“? Přece v odhození teologických argumentů, říkají Gerwing a Naumann. Pro ty, kdo věří v Boha, je člověk od začátku milován jako tvor Boží. V následující diskusi Gerwing potvrdil svého předřečníka Püttmanna bezprostřední otázkou: „Mluvili jste o Bohu?“

Hartwig Bouillon,
Die Tagespost 11. 9. 2001

Zlo přitahuje zlo

Vassula Ryden komentuje poselství dané 11. září 1991 ve vztahu k strašným událostem dne 11. září 2001 v New Yorku:

Chtěla bych, aby lidé byli při interpretaci tohoto poselství obezřetní. Výklad poselství je obtížný, není-li na něj nazíráno ve světle Svatého Ducha. Toto apokalyptické poselství by mělo být vykládáno následujícím způsobem: Naše generace se stala chladnou ve své lásce k Bohu a dnešní svět žije ve velkém odpadlictví. Bůh nás varuje tím, že nám dává znamení; např. sochy plačící krvavé slzy, plačící ikony se slzami krve nebo oleje. Poselství *Opravdového Života v Bohu* byla také znamením, stejně jako některá další zjevení, jež k nám přicházela jako varování, a měla nás všechny znovu přitáhnout k modlitbě. Mnohá z těchto znamení byla odmítána, bylo jimi opovrhováno a byla perzekuována. Připomíná nám to Písmo svaté (Zj 11), s ohledem na dva Svědky, jimiž jsou Maria a Ježíš, s apoštolskou misí Eliáše (reprezentující pro-roctví) a Mojžíše (připomínka

zákona), tak, jak to bylo popsáno v poselství z 24. prosince 1991. Pro úplné porozumění je třeba přečíst si toto poselství celé. Apostaze – odpadlictví, znamená odmítnutí božské Pravdy, jež nás přivedlo k životu bez Boha. Odpadlictví vyvolává zlo na zemi. Naše Paní nám dala toto poselství:

Více modliteb znamená více obrácení - vaše modlitby mohou změnit svět. Prostřednictvím vašich modliteb můžete získat Boží milost pro odvrácení se od hříchu. Vaše modlitby mají velkou moc, a proto na vás naléhám, abyste cestu modlitby a obětí neopouštěli. Svět se stal chladným, ledově chladným, rodiče se obrátili proti sobě. Dítě se obrací proti svým rodičům, protože se mu nedostalo lásky, matka odmítá žadonění dítěte o lásku, svět odumřel lásce. Spočívá v hluboké temnotě, protože nenávisť, chamtivost a sobectví ovládly celou zemi skrz naskrz.

Jsem otřesena tím strašným pohledem, zkažeností temného světa a odpadem, který pronikl až do svatyně. Pohromy, hlad, neštěstí, války a soužení, to všechno na sebe přitahujete. Všechno to vychází ze země a vrací se to k zemi, a není to Bůh, kdo by vám dával všechny tyto pohromy, jak si to mnozí z vás myslí. Bůh je spravedlivý a plný milosti, ale zlo přitahuje zlo. (15. května 1990)

V poselstvích *Opravdového života v Bohu* nám Bůh dává dostatek příležitostí konat pokání a žít svatě. Přesto však svět zůstává k naléhavému Božimu volání hluchý, a naopak se každému volání, jež přichází shůry, jen vysmívá. Volání, jež nás varuje, že pokud nezměníme svá srdce a nebudeme činit pokání, naše hříchy nám přinesou smrt. Kristus nás vyzývá k četbě Bible [2Te 2], abychom pochopili, že vskutku žijeme na konci časů (to neznámá konec světa, pozn.red.), a že Pavel řekl, jak lze rozpoznat tato dvě znamení - velké odpadlictví a ducha vzpoury. Tento duch vzpoury si hraje na Boha, opíčí se po Bohu

a sebe nad Boha vyvyšuje. Dnešní svět věří ve svou vlastní sebe-realizaci. To jsou ti, kdo na něj pokřikují: My tě nepotřebujeme! Bůh nechce trestat a nerad vidí, když jeho lidé trpí, ale jsme to my sami, kdo se ničíme a sami sobě působíme veškeré zlo. To je důvodem, proč nás v mnoha poselstvích, ne jenom v poselství z 11. září 1991, Kristus varuje před Satanem, připravujícím velký holokaust, aby nás zničil. Ti lidé, kteří zahynuli, ať dobří či špatní, jsou obětmi našich hříchů a naší hluchoty k volání, jímž nás Bůh varuje, aby nás ušetřil utrpení a smrti. My, díky našim vlastním hříchům, jsme zbytečně obětovali nevinné lidi a způsobili velké utrpení. Musíme se modlit, za všechny rodiny, jež ztratily své milované, aby jim dal Bůh sílu a ducha odpuštění.

(Vassula se osobně zúčastní a promluví na modlitebním shromáždění v Praze 7, v Průmyslovém paláci (pravé křídlo) v neděli 30. září 2001. Modlitba růžence začíná v 16 hodin.)

K návrhu zákona o registrovaném partnerství

V srpnu letošního roku vysílalo Radio Proglas rozhovor šéfredaktorky Marie Blažkové s ředitelem Centra pro rodinu (CPR) při České biskupské konferenci PhDr. Josefem Zemanem. Dr. Zeman je psycholog a psychoterapeut a s podporou ČBK je v zastoupení CPR předkladatelem petice proti připravovanému návrhu zákona o registrovaném partnerství, s níž se věřící mohou setkat v mnoha katolických kostelech. Radio Proglas nám poskytlo přepis tohoto rozhovoru. Citujeme aspoň některé jeho části:

B: Pane doktore, petice proti přijetí zákona o registrovaném partnerství říká zhruba toto: ...Pokud by byl zákon přijat, soužití osob stejného pohlaví by se kladlo na roveň manželského svazku. Text petice zdůrazňuje, že manželství má zcela výjimečné postavení, a uznává to i stát, který poskytuje manželství a rodině výjimečnou právní ochranu, jakou nemá žádný jiný svazek. Pokud by došlo k přijetí zákona o registrovaném partnerství, byli by mladí nezralí lidé informováni o tom, že mohou uzavřít manželství s osobou stejného pohlaví, čímž by došlo k jistému zmatení a mohlo by to poškodit osobnostní vývoj těchto mladistvých. Co se k tomu dá obecně říct?

Z: ... Společensví nebo minorita homosexuálně orientovaných osob se domáhá něčeho, co jiné osoby nemají. U nás totiž neexistuje zákon o manželství, existuje pouze zákon o rodině. To znamená, to mimořádné právní postavení, o kterém jste mluvila, je delegováno rodině, a manželům z toho titulu, že zakládají rodinu. Zakládají nebo snaží se založit prostředí, ve kterém přijdou na svět děti, o jejichž kvalitní výchovu má společnost eminentní zájem.

B: Mohu tomu rozumět tak, že náš stát a naše legislativa chrání manželský svazek pouze v rámci zákona o rodině, tzn. že nechrání samotný manželský svazek speciálně, ale chrání ho jako příznivé prostředí pro výchovu potomstva?

Z: Přesně tak... Zákon chrání rodinu a v rámci zákona o rodině definuje manželství. Vznikne-li zákon o registrovaném partnerství a bude-li jeho znění podobné, jako bylo v minulých návrzích, pak tady vznikne precedens v tom smyslu, že na základě sexuální orientace získají určité osoby právní výhody. To tu zatím nebylo... Dá se říct, že společenská odezva na zveřejnění toho, že vláda projednala tento návrh, byla nečekaně velká i neobvyklá. Články v médiích články, které zdůrazňují potřebnost takového zákona, byly v mnohem větším počtu než články obhajující opačné stanovisko... Dá se říct, že v těch člancích na podporu přijetí tohoto zákona se daly identifikovat přístupy, které je možné označit za nátlakové, a bohužel, i takové, které je možné označit za zkreslování faktů.

... Nátlak vidím zejména ve dvou momentech. Je to samozřejmě nátlak nepřímý, ale velmi účinný. Především je to něco, čemu bychom mohli říct koncepcí diskriminace. Ve všech těchto člancích, ale i ve všeobecném povědomí se podařilo vybudovat jakousi doktrínu, že homosexuálně orientovaní občané jsou diskriminováni... Nemyslím si však, že to je oprávněný postup. Jednak už v roce 1961 byl zrušen zákon, který kriminalizoval homosexualitu, a kromě toho veřejné mínění je postupně stále tolerantnější v tom smyslu, že homosexuálně orientované osoby... nesmí být

veřejně diskreditovány. Toto stanovisko oficiálně zaujala například i katolická církev ve dvou oficiálních dokumentech už ze 70. a 80. let, zastává ho zcela jednoznačně i Katechismus katolické církve. Čili koncepce „diskriminace“ je něco, co má působit na city, a dělat z gayů oběti ve větší míře, než by bylo možné doložit objektivními fakty.

... Je tu ještě jiná forma nepřímého a jakéhosi podvědomého nátlaku, která spočívá v tom, že se vlastně zamlčují rozdíly mezi heterosexuálním a homosexuálním vztahem... Tímto zamlčováním rozdílů se dosahuje efektu projekce. Mladý člověk heterosexuálně zaměřený promítá své většinou velice pozitivní zážitky z normálního partnerského vztahu na základě své zkušenosti do vztahu homosexuálního. Tím se vlastně dostává do jakési emoční vstřícnosti, říká si - ti lidé musí být velice chudáci, když nemohou zažít to, co já, a zlá společnost jim to odpirá...

Prakticky všechny výzkumy na toto téma ukazují velkou problematičnost vztahu mezi dvěma muži. Křesťanská antropologie vysvětluje tuto problematičnost tím, že sexualita zde neslouží svému cíli. Je v tomto vztahu převážně autoerotická, a tudíž nepomáhá rozvoji osobnosti člověka.

B: ...Homosexuální osoba se obrací sama k sobě, nikoliv k tomu druhému.

Z: Přesně tak... Dokonce existují velice solidní výzkumy, které ukazují, že sexualita v homosexuálním vztahu velice často nabývá forem, které... jsou i zdravotně velmi ohrožující, a tím nemyslím jenom na AIDS. Dokonce se dá říct, že podstata homosexuálního vztahu mezi muži postrádá jednu důležitou věc, a to je jednoznačná orientace na věrnost. Homosexuální muži nepokládají věrnost za nezbytnou cha-

rakteristiku svého vztahu. A dokonce se dá říct, že až do roku 1981, tzn. do roku, kdy byl ve USA objeven a poprvé diagnostikován AIDS, homosexuálové otevřeně propagovali promiskuitu jako formu, kterou se homosexuální aktivity realizují... Tento vývoj svým způsobem pokračuje; hrozba AIDS působila spíše v tom smyslu, že se hledá „bezpečný sex“... A ta bezpečnost má v podstatě sloužit k tomu, aby i nadále promiskuitní vztah nebyl ohrožující.

...Homosexualita je určitá struktura osobnosti, která je v jistém ohledu deficitní. Je deficitní v tom, že netihne k objevení myšlení a života jedné poloviny lidstva. Že netihne k opačnému pohlaví. Že ho nevnímá jako něco, co ji může doplnit. Z toho důvodu si troufám s mnoha jinými říct, že jde o vadnou osobnostní strukturu.

B: To znamená o jakési poškození osobnosti... Hovořili jsme o tom, že zastánci předkládaného zákona svým způsobem zkreslují určitá fakta...

Z: ... Jedná se o skutečné zkreslování faktů. I v našem tisku, dokonce z úst významných politických osobností jsme mohli slyšet, že jde o deseti-percentní menšinu populace. Toto číslo už v podstatě žádný seriózní publicista neopakuje, nicméně stále se vyskytuje. Pochází z roku 1948, kdy pověstný Američan Kinsey (sexuolog či spíše zoolog, který se později zabýval sexuologií) prohlásil, že objevil asi 10 % mužů, kteří se mohou označit za homosexuální... Ta jeho čísla byla později zpochybněna... žádný pozdější výzkum to nepotvrdil.

B: Já si dovolím tady připomenout, že se v našem tisku běžně operuje pojmem čtyřprocentní menšina.

Z: Ano. Toto číslo se opakuje nejčastěji a dá se říct, že

také vzniklo jakýmsi hlasováním mediálních tvůrců. Opět se v podstatě dá říct, že není podloženo žádným výzkumem. Jenom tak pro informaci: výzkumem, který byl realizován v naší zemi, členové Sexuologického ústavu dr. Weis a kolektiv v roce 1994 zjistili, že v naší populaci jsou **čtyři desetiny procenta mužů**, kteří sami sebe označili za homosexuálně orientované, a **tři desetiny procenta žen**. Ta čísla jsou v obrovském kontrastu k tomu, co se většinou uvádí... Problematika je složitější. Záleží totiž na definici, jak tuto konkrétní sexuální orientaci budeme definovat. Velice kvalitní světová studie v National Centre for Health Statistic v USA, což je prestižní instituce, zdokumentovala, že méně než 3% mužů ve Spojených státech mělo v posledních 15 letech homosexuální styk. Dále uvádí, že pouze asi 50% z nich se označilo za homosexuálně orientované. Zde můžeme vidět, jaký má ta definice vliv. Jestliže řekneme, že někdo měl za 15 let jeden sexuální styk s osobou stejného pohlaví, a to ještě není definováno, jaký sexuální styk, tak je to něco docela jiného, než když hovoříme o sexuální orientaci, která je dejme tomu trvalá a nezvratná.

... Křesťanská antropologie už desítky let rozlišuje homosexuální orientaci a homosexuální chování. Zdá se, že ony definice výskytu toto nerespektují... To znamená, že se nám do statistik dostávají lidé, kteří třeba jednou v životě experimentovali, a už spadají do té kategorie, která je později medializována jako výskyt homosexuálů jako takových. Nicméně existují i další fakta, která je zapotřebí brát velice vážně, respektive alespoň seriózně. Běžně se tvrdí, že homosexualita je dědičná. Opak je pravdou. Nepodařilo se žádnou kvalitní studii prokázat dědičnost homosexuality, a to ani studií,

kteří by vycházela z populační genetiky, ani studií, která by se pokoušela identifikovat gen pro homosexualitu...

R. 1973 Americká psychiatrická asociace vyloučila homosexualitu ze seznamu nemocí. Toto byl akt, který se vzápětí setkal se značnou kritikou, někdy i s takovým jakoby zpochybňujícím ironickým přístupem, protože je to poprvé v dějinách, kdy existence nebo neexistence nemoci nebyla řešena na základě pokroku vědy, ale na základě hlasování, které v podstatě mělo jednoznačně politický podtext. Aktivisté ve Spojených státech, kteří se zastávali zrovnoprávnění homosexuálů, si vytkli za cíl odstranit ze seznamu poruch, ze seznamu nemocí tento stav, a také toho dosáhli. Krátce nato byl proveden průzkum, který prokázal, že 70% amerických psychiatrů s tím nesouhlasí, nicméně od té doby skutečně se homosexualita za nemoc nepovažuje.

...Vznik homosexuality je dnes všeobecně považován za multikauzální. Znamená to, že na něj působí nejrůznější vlivy, a nemáme dostatek ověřených, zopakovaných vědeckých studií, které vlivy to jsou a v jaké míře. Znamená to, že bychom tedy s tímto jevem měli zacházet velice opatrně. Troufnu si udat ještě jeden výzkumný fakt: V roce 1992 byla v Minnesotě provedena rozsáhlá studie na 35 tisících dvanáctiletých dětí a bylo zjištěno, že téměř 25% z nich si není jisto svou sexuální identitou. Ten výzkum byl kvalitní, byl zveřejněn v prestižním světovém časopisu Pediatrics v roce 1992 a přináší jednu podstatnou informaci. Není-li si jedna čtvrtina chlapců s **jistotou** vědoma své sexuální identity ve dvanácti letech, znamená to, že se sexuální identita utváří teprve v tomto věku i nadále. Znamená to, že na ni v tomto věku, a **patrně** i v pozdějším, působí vlivy.

...Někteří autoři ...zahrnují do příčin homosexuality nezanedbatelný vliv osobních rozhodnutí. A to je věc, která je velmi hodná pozornosti. Znamená to, že vlastně se připouští možnost, že člověk, který není definitivně sexuálně orientován, na základě osobního rozhodnutí – většinou na základě nějakých raných sexuálních zkušeností, respektive na základě sexuálních zkušeností, které vznikly v pozdním dětství nebo v dospívání, může svoji definitivní sexuální orientaci ovlivnit. Toto je samozřejmě moment velice živý, často i velmi prudké diskuse, ale neexistují důkazy, které by tuto možnost eliminovaly nebo vyvracely. A právě proto vidíme jako nebezpečné s tímto fenoménem experimentovat tak, že bude poplatný určitým politickým postojům nebo politickým tlakům. Troufnu si připomenout, že při posledním hlasování v parlamentu byli zastupci KDU-ČSL proti tomuto zákonu, a naopak komunisté jako jeden muž pro tento zákon. Už tento fakt by nám mohl říct, jak asi ti, kteří se identifikují se společností, a ti, kteří mají výhrady proti této společnosti, vidí tento zákon. Obávám se, že bychom neměli jakoby nahrávat těm, kterým o dobro této společnosti nejde.

B: Když se ještě vrátím k nebezpečí, které spatřuje Česká biskupská konference v možnosti přijetí zákona o registrovaném partnerství, dá se říci, že mladí lidé, kteří nejsou ještě definitivně zformováni, jejichž sexualita ještě není definována, by mohli mít něco, čemu se řekne příklad, nějakou vizi toho, že je možno žít ve svazku zdánlivě rovnocenném manželskému svazku a je to legální, v pořádku.

Z: Ano. V tom to nebezpečí spočívá a víme, že nezanedbatelné procento mladých lidí má problém s identifikací, se

svým pohlavím, buď proto, že měli negativní zážitky z dětství, dokonce včetně zneužití apod., nebo prostě proto, že jsou nějakým způsobem vystaveni obávám z kontaktu s druhým pohlavím. Týká se to častěji dívek. A dá se říct, že pro tyto lidi nabídka vztahu, ve kterém nemusí řešit tento svůj problém, může být za jistých okolností lákavá. V tom okamžiku může nastat to, co právě považují někteří autoři za kritické osobní rozhodnutí, protože úspěch v tom jakoby méně náročném homosexuálním nebo častěji lesbickém vztahu může upevnit sexuální orientaci tak, že už o jiné ten člověk neuvažuje. Toto je moment, který aktivistům pro uznání stejnosti homosexuálně a heterosexuálně orientovaných osob připadá jako nepodstatný. Pro zastánce tohoto názoru je naprosto stejně hodnotné, jestli člověk žije v homosexuálním nebo heterosexuálním vztahu. Když pominu náš křesťanský postoj k věci, i z hlediska společnosti to však stejně hodnotné není. Člověk, který se v mládí svým úsilím, svým vzděláním, svou snahou po osobnostním růstu připravuje na roli rodiče, je z hlediska společnosti někdo, kdo dělá pro společnost více než ten, kdo se – **v případě, že má možnost volit** – orientuje na jakýsi život v jisté společenské izolaci, v jisté společenské uzavřenosti do sebe. Homosexuální aktivisté říkají, že to nevádí, že každý má právo na svůj způsob, jak bude v životě šťastný. Ale prosperita společnosti není věc, která by mohla být všeobecně lhostejná.

B: Pane doktore, děkuji vám. Radio Proglas se k tomuto tématu ještě vrátí. Chtěla bych ještě upozornit, že petice proti přijetí zákona o registrovaném partnerství je k dispozici u duchovních správců a na Centru pro rodinu v Brně, Průchodní ul. č. 2 (PSČ 602 00).

Připravil -jv-